

Ми, епоха і Львівська політехніка

До вашої уваги — колективний портрет випускників 1976 р. трьох груп — КРА51, КРА52, КРА53, кафедри конструювання та виробництва радіоелектронної апаратури радіотехнічного факультету Львівського політехнічного інституту. Спеціально не називатимемо своїх імен чи імен наших викладачів і наставників. Адже всі, хто мав честь чи то на крихітний відтинок часу довжиною у п'ять років, чи то на все життя поєднати свою долю із долею альма-матер, чий крок відлунювався в її коридорах, а голос — в аудиторіях, заслуговують на повагу й пошану.

Все незначне за довгі роки розвіялося, а справжнє, непересічне та вартісне, залишилося в пам'яті назавжди. Й усі ми, навіть зостаючись неназваними поіменно, з довшим переліком досягнень і регалій, однак уже назавжди залишили слід на золотих скрижалях історії Львівської політехніки. Адже кожен із нас, випускників славетного вишу, намагався, відповідно до своїх сил і можливостей, підтримувати цю славу та примножувати її.

Нам було по 17–20 років, коли у 1971 р. з різних куточків України ми приїхали до Львова і стали студентами радіотехнічного факультету інституту, який, відповідно до духу тих часів, гордо називався ЛЮЛПІ (Львівський орденна Леніна політехнічний інститут). Тоді наш факультет мав цілком заслужену славу одного з найпрестижніших, хоч і нелегких для навчання. Адже СРСР на той час демонстрував усьому світові свою військову могутність, підкорював космос, а це стимулювало бурхливий розвиток радіоелектроніки.

У 60–70-х рр. радіотехніка вже була цілком самостійною інженерною наукою, полем діяльності для проведення щонайширших наукових досліджень, теоретичних та експериментальних робіт. Інтенсивно розвивалися електровакуумна промисловість та радіопромисловість, радіофізика, радіолокація, радіонавігація, радіометеорологія, радіоспектроскопія, електронна обчислювальна техніка, квантова радіоелектроніка. Побутова радіотехніка, медичне електронне обладнання також активно входили в життя радянських людей, які натхненно будували комунізм.

Молоді, завзяті, талановиті та здібні до точних дисциплін, ми потрапили у справжній храм науки й освіти з потужною понад столітньою традицією. Чи нам так поталанило, чи так склались зорі, але групи наші були дуже дружними. Разом навчалися, відпочивали, долали труднощі, святкували перемоги, мріяли.

Кожен університет — це своєрідний місток між поколіннями, що зв'язує теперішнє з минулим, і «капсула часу», послана у майбутнє. Львівська політехніка в наші часи, та, мабуть, і завжди, мала прекрасний викладацький склад — від професорів до асистентів, хорошу технічну базу. Та, насамперед, наш рідний виш вирізнявся особливою атмосферою дружніх взаємин поміж молодими людьми й досвідченими педагогами, ставленням до навчального процесу, яке ґрунтувалося на глибокому розумінні рівня відповідальності

завдання — виховати майбутніх фахівців: науковців, практиків, новаторів, рушіїв технічного розвитку. Впродовж п'яти років навчання, що нагадували захопливе плавання у таємничих та знадливих водах нововідкритих морів, ми здобули дорогоцінний скарб — добротні знання, вміння постійно вчитися, логічно мислити, приймати рішення, орієнтуватися в найрізноманітніших складних ситуаціях.

Цей скарб ми змогли належно оцінити значно пізніше, коли розпалася радянська імперія, а з нею й могутній промислово-оборонний комплекс, на підприємствах якого працювали більшість із нас. Загальний занепад вітчизняної промисловості примусив багатьох інженерів перекваліфіковуватися, починати життя спочатку. Достойно та успішно впоратися із цим непростим завданням нам допомогли не тільки професійні знання та вміння, але й риси характеру, відкрити й розвинути які в собі нам неабияк допомогла рідна Львівська політехніка.

Спілкуючись між собою на зустрічах випускників, які наша ініціативна група організовує кожні п'ять років, переконуємося, що дипломи про вищу освіту ми здобували не даремно й отримали їх не просто так. Серед нас налічується багато успішних бізнесменів, керівників підприємств, викладачів рідного вишу, державних службовців, офіцерів збройних сил, інженерів, які й досі працюють на віцільних підприємствах, тощо. Є між нами й ті, хто в пошуках кращої долі подався до інших країн. Але не загубився там, а зробив кар'єру, й тепер із вдячністю згадує рідний політехнічний інститут. Діти багатьох із нас, натхненні прикладом батьків, також здобували вищу освіту у стінах Львівської політехніки.

Час невпинно летить уперед, як би нам не хотілося спинити плин літ заповітним фаустівським «Спинися, мите!» Зараз нам уже по шістьдесят і більше. Ми так само закохані у древній Львів — місто нашої юності. Збираючись за одним столом, знову перетворюємося на безтурботних хлопців і дівчат, згадуємо, як бурхливо сперечалися, фонтануючи ідеями, на парах і поміж ними, здавали іспити, ходили в походи, іздили на екскурсії, у складі студентських будівельних загонів «піднімали» Сибір і Далекий Схід.

Кожен із нас постійно складає щоденний життєвий екзамєн, для кожного — свій, кожному — різний і для всіх — важкий і відповідальний: на професійність, на батька чи матір, на сина або доньку, на дідуся та бабусю. Зараз усі ми здаємо екзамєн на громадянина. Ми живемо в часи непростих випробувань, коли у конфліктах, судах, на майданах і фронтах народжується наша Незалежна Україна. Маємо тверду певність, що з горнила сьогоденних труднощів вона, а з нею й усі ми, вийде зміцнілою та змужнілою, сильнішою і кращою.

Зустріч випускників, травень 2001 р.

Зустріч випускників, вересень 2006 р.

Зустріч випускників, червень 2011 р.

Віriamo у її велике майбутнє і знаємо, що у стінах Львівської політехніки зростають інтелект і професіоналізм, честь і гордість цього майбутнього. Тож зі сторінок цього, безперечно, важливого для альма-матер видання хочемо побажати усім, хто нині трудиться в ім'я прийдешнього по обидва боки університетської кафедри, наснаги та мужності на цьому нелегкому шляху.

Ініціативна група: О. І. Ситюк, Н. М. Кочергіна, Я. М. Якимів, Я. О. Тимовський, В. М. Марциновський.